

Hannah

Dat ik dat had gezegd!

Hij stond me even glimlachend aan te kijken en zei toen: 'Ik ook niet.'

We moesten allebei lachen, en ik was opgelucht dat hij waarschijnlijk niet door het sleutelgat had zitten kijken hoe ik de deospray van Stella's vader tegen mijn doos hield.

'Mooi,' zei ik. 'Dan hebben we allebei niet gekotst op dit feest.'

'Nóg niet,' zei hij met een opgeheven vinger en een quasi-streng gezicht. 'Dan hebben we allebei nóg niet gekotst op dit feest. Het is nog niet afgelopen. Je moet ons niet zo snel afschrijven.'

We barstten weer in lachen uit. Het komt niet zo vaak voor dat je twee keer in lachen uitbarst als je iemand pas net hebt ontmoet. Ik bekeek hem nog eens goed. Ik had hem nooit eerder gezien. Niet op een feest, niet op school, niet op Facebook. Echt nergens.

Hij was lang, superlang, kun je wel zeggen. En het leek alsof hij daar nog niet helemaal aan gewend was. Alsof hij zich ervoor wilde verontschuldigen dat iedereen de hele tijd naar hem op moest kijken. Hij stak zijn handen in zijn zakken en ging een beetje krom staan om het verschil te minimaliseren. Hij had bruin krullend haar dat voor zijn bruine ogen viel. Ik zag dat hij behoorlijk afgetrapte gympen aanhad die met duct-tape bij elkaar werden gehouden. Hij had iets zachtmoedigs. Hij zag er aardig uit. En sexy. Supersexy. Op een nonchalante, coole manier.

Hij knikte naar de badkamer en zei: ‘Nou, zal ik dan maar...’

Ik stapte snel uit de deuropening. ‘O ja, natuurlijk. Sorry.’

Hij glimlachte verlegen, keek toen naar de grond en woelde even door zijn haar. Ik wilde niet dat het hierbij bleef, ik wilde met hem blijven praten.

‘Hou je vast... Het is nogal... heftig daar binnen,’ zei ik omdat ik niets anders kon verzinnen.

Hij stapte de badkamer in en keek rond terwijl hij de deur openhield. ‘Jezus, ja. Dit zou zo in een James Bondfilm kunnen.’

Hij had gelijk. De hele ruimte was donkerpaars geverfd, met gouden stippen, en een van de muren was opgesierd met een gigantische wand-schildering van een hert. Stella’s moeder had er een kunstenaars voor ingehuurd. De douche was helemaal open, zonder douchegordijn of muurtje eromheen. Je douchte gewoon open en bloot in de badkamer.

‘Een natte ruimte heet dat,’ zei ik en ik bloosde omdat ‘nat’ een vies woord is als je het in de nabijheid van een jongen gebruikt.

‘Het is een beetje alsof je midden in een bosbes zit,’ voegde hij eraan toe.

‘Ja, maar het is paars, niet blauw, dus het is eerder alsof je in een fles cassis staat.’

‘Ik ben gek op cassis.’ Hij zei het alsof hij helemaal was vergeten dat het bestond.

‘Ik ook,’ zei ik. ‘Warme cassis is zelfs nog beter.’

‘Ja!’ Hij sperde zijn ogen open alsof hij net een mini-openbaring had gehad. ‘Warme cassis is superlekker. Onvoorstelbaar dat ik iemand tegenkom die warme cassis kent.’

We keken elkaar grijnzend aan en ik voelde dat warme, tintelende gevoel dat je krijgt als je erachter komt dat jij en degene die je leuk vindt iets gemeen hebben.

Opeens klonk er een hoop rumoer en geschaterlach vanuit de tuin. De jongen liep naar het badkamerraam en zonder erbij na te denken volgde

ik hem terwijl de deur achter me dichtviel. Ik stond in een badkamer samen met een jongen die ik pas net had ontmoet. Normaal gesproken zou deze situatie twee weken voorbereiding met Stella, Tilly en Grace vereisen om te plannen wat ik aan zou moeten trekken, wat ik zou moeten zeggen, hoe ik me zou moeten gedragen. We zouden waarschijnlijk hebben geoefend. Zo zonder generale repetitie vooraf voelde ik me nogal paniekerig.

We stonden naast elkaar bij het raam en keken naar de chaos in Stella's tuin. Er zat maar een paar centimeter tussen mijn arm en de zijne. Twee uit de kluiten gewassen gasten hielden onder luid gejoel een zuipwedstrijd.

'O mijn god,' zei ik terwijl we allebei toekeken hoe de ene gast een kan bier naar binnen goot, de kan op zijn hoofd zette, een harde boer liet en door al zijn vrienden bemoedigend op de rug werd geslagen. 'Dat is krankzinnig. Ik denk dat ik niet eens een kan water in één teug zou kunnen opdrinken.'

'Ja, best indrukwekkend: snel een enorme hoeveelheid vloeistof opdrinken,' zei de jongen. 'Alleen, wat heb je eraan?'

'Het is misschien handig als je dreigt te verdrinken in een piepklein vijvertje?' opperde ik, en hij lachte.

Het was zo bizar. Ook al was hij sexy en grappig – mijn droomcombinatie – toch leek ik helemaal geen generale repetitie nodig te hebben.

Achter in de tuin begroetten een jongen en een meisje elkaar met een kus op de wang. Het meisje trok zich na die eerste kus terug, terwijl de jongen haar nog een kus wilde geven. Er ontstond een ongemakkelijk moment, waarbij de jongen zijn fout ongemerkt probeerde te verdoezelen.

'O, ik haat dat,' zei ik terwijl ik ze aanwees. 'Als jij één kus geeft en de ander wil er twee geven en dan probeer je allebei net te doen of er niets is gebeurd. Het is zo ongemakkelijk.'

'Ja,' beaamde hij. 'Dat heb ik altijd. Ik vind echt dat er een wet moet

komen die voor eens en voor altijd vastlegt hoe mensen elkaar moeten begroeten. We moeten gewoon voor één manier kiezen en daaraan vasthouden. Ik word er doodziek van dat ik iemands hand wil schudden en dat diegene me juist wil omhelzen, of dat ik twee kussen wil geven terwijl die ander zich al terugtrekt. Het maakt het leven nodeloos ingewikkeld.'

Ik knikte. 'Wist je dat ze in Italië drie kussen geven?'

Hij zuchtte en schudde zijn hoofd. 'Dat doen ze vast om te zien.'

'En wie heeft er überhaupt de tijd voor?' We keken met samengeknepen ogen naar de jongen en het meisje, die nu bezig waren hun vrienden te begroeten. 'Ik mis vroeger, toen we niet constant hoefden te doen alsof we volwassenen waren. De overgang van kind zijn en je idioot gedragen naar elkaar op de wang kussen en weten welke clubs cool zijn is mij een beetje te snel gegaan.'

Zoiets zou ik van Stella echt nooit in het bijzijn van een jongen mogen zeggen. Ze zou doodgaan als ze wist dat ik dat had gedaan. Maar hij zag er totaal niet uit alsof hij vond dat ik iets belachelijks had gezegd. Hij glimlachte naar me.

'Ja, zeg dat wel,' zei hij. 'Ik weet nog precies wanneer het allemaal begon. Ik ging na de eerste klas op vakantie en toen ik terugkwam werden alle meisjes opeens op hun wang gekust. Dat was het – opeens gedroegen we ons als volwassenen. Ik weet nog dat ik op een feestje werd afgezeken omdat ik een van de meiden een high five wilde geven.'

'Ik hou juist van high fives,' zei ik. 'Het is vriendschappelijk en informeel en er kan weinig fout gaan, behalve als je een slechte hand-oogcoördinatie hebt en je de ander in zijn gezicht raakt of zo.'

'Oké, dat geeft de doorslag,' zei hij. 'Volgens de nieuwe wet moet iedereen elkaar met een high five begroeten. Geen omhelzingen, geen handenschudden, geen gekus op de wangen.'

'Klinkt goed.'

'En bij echt belangrijke gelegenheden,' vervolgde hij, 'als twee

ministers elkaar ontmoeten of zo, is een high ten ook toegestaan.’

‘Helemaal mee eens,’ zei ik.

‘Oké, laten we een high ten doen. Dit lijkt me een belangrijke gelegenheid.’

‘Zeker weten.’

We deden een high ten. In Stella’s badkamer. Met een dichte deur. Zo stonden we een paar seconden naar elkaar te grijnzen.

Toen hoorde ik voetstappen in de gang en iemand klopte op de deur.

‘Hallo? Zit er iemand op de plee?’

Het was de stem van Grace. Dat vind ik nou zo leuk aan haar: zelfs dronken is ze nog beleefd.

‘Ja, Grace, ik ben het,’ riep ik door de deur.

‘O mijn god! Ik heb je overal lopen zoeken! Gaat het?’ Vervolgens zei ze met een samenzweerderig fluisterstemmetje: ‘Is het je punani? Zo erg kan het toch niet zijn? Zal ik even binnenkomen en meekijken?’

Ik zakte bijna door de grond van ellende. De jongen sloeg een hand voor zijn mond om een lach te onderdrukken en keek me daarna met een dit-is-echt-supergênant-achtige grijns aan.

Voordat Grace nog meer intieme informatie kon loslaten, riep ik snel: ‘Nee! Grace, alsjeblieft... er is niks aan de hand. Ik kom zo. Alles goed?’

‘Ja, prima, maar je moet nú naar beneden komen. Freddie is er. Hij vraagt naar je.’

Freddie. Die was ik totaal vergeten. Ik had de hele avond aan hem gedacht, maar hij was compleet uit mijn gedachten verdwenen sinds ik de badkamer was binnengestapt. Toen Freddie’s naam viel, verdween de gegeneerde grijns van het gezicht van de jongen en hij keek naar de vloer. Ik wilde iets zeggen maar kon niet zo snel verzinnen wat.

‘Kom op nou! Het wordt tijd dat jullie het gaan doen.’ Grace verloor haar geduld en duwde de klink naar beneden. De deur zwaaide open en ze hapte naar adem, alsof ze me met een nijlpaard had betrapt.

‘Eh... hallo,’ zei ze tegen Toilet Boy.

‘Hallo,’ antwoordde Toilet Boy.

‘Sorry, ik... ik dacht dat-ie op slot zat. Ik wist niet dat... er nog iemand anders bij was.’ Ze zei het meer tegen mij dan tegen hem. ‘Ik wilde alleen maar even zeggen dat er iemand beneden op je staat te wachten.’ Haar ogen vielen zowat uit hun kassen.

‘Oké,’ zei ik langzaam. ‘Cool.’ Ik keek Toilet Boy aan en zei: ‘Sorry, ik moet... Ik had beloofd dat...’ Er kwamen geen normale zinnen uit dus ik liet het er maar bij zitten. ‘Ik moet ervandoor.’

Hij knikte en stak zijn handen weer in zijn zakken. ‘Cool. Zie je later.’

Terwijl we door de gang liepen en Toilet Boy in de badkamer achterlieten, pakte Grace mijn hand vast. ‘O mijn god, sorry!’ zei ze met ingehouden stem. ‘Wie was dat?’

‘Ik vertel het je later wel,’ antwoordde ik. Mijn oog viel net op Freddie, die beneden aan de trap stond.

Sam

Freddie. Natuurlijk was er een Freddie. Er was altijd een of andere fucking Freddie.

In films en boeken ontmoet je knappe meiden in badkamers zonder dat er Freddie's verschijnen die alles komen verpesten, maar in het echte leven word je altijd gefreddied. Ik in ieder geval wel.

Zij – Cassis Girl – mompelde dat ze ervandoor moest en liep gewoon de badkamer uit. Ik kreeg niet eens de kans om me voor te stellen – als Samuel of Sam of wie dan ook.

Ik hoorde haar vriendin in de gang opgewonden tegen haar fluisteren terwijl ze weglieden. Ik stond daar maar naar dat lelijke kuthert op de muur te staren en me af te vragen wat me daarnet was overkomen.

Eigenlijk was er niks gebeurd. Niet iets concreets, waarover ik tegen

Robin en Chris zou kunnen opscheppen. Al hun verhalen over meiden gingen over echt fysieke handelingen: zoenen, bh's uittrekken, handjobs of triootjes die technisch gezien geen triootjes waren. In ieder geval niet over high tens en gesprekken over warme cassis.

Het enige wat er was gebeurd, was dat ik in de badkamer met een meisje had staan praten. Waarom voelde het dan als iets groots terwijl het in Robins ogen nog geen appje waard zou zijn?

Misschien omdat het allemaal zo moeiteloos ging. Meestal is het een nachtmerrie om gesprekken met meiden te voeren. Je moet altijd zo je best doen om dingen te zeggen die ze willen horen en tegelijkertijd niet als een lul over te komen.

Dat was met het cassismeisje totaal anders. Het ging gewoon vanzelf. Maar het was meer dan dat. Ze was echt knap. Daarom was dat ongedwongen, grappige gesprek zo vreemd. Ze had blauwe – echt helderblauwe – ogen en zacht, lichtblond haar, en af en toe wond ze gedachteloos plukken van haar staart om haar vinger en kauwde erop. Het klinkt misschien vreemd maar het was juist heel lief.

Ze had een superbrede glimlach en ze glimlachte aan één stuk door. Ik had het niet echt goed gezien, maar volgens mij had ze ook nog eens een lekkere kont. Ze was gewoon supersexy. En naar mijn (beperkte) ervaring doen sexy meiden niet aan ongedwongen, grappige gesprekken. Ze staan meestal met een humeurige pruillip te wachten tot iemand als Toby McCourt met ze komt praten. Toby McCourt. Ook al zo'n Freddie. Waarschijnlijk een ergere Freddie dan Freddie.

Mijn niet echt vruchtbare gedachtegang werd uiteindelijk onderbroken doordat een dronken gast met een grijze hoodie de deur opengooide en wankel in de deuropening bleef staan.

'O, sorry man,' mompelde hij terwijl hij niet goed leek te weten wat hij aan moest met iemand die midden in de badkamer naar een muur stond te staren. 'Ben je klaar? Want we mogen kennelijk niet meer in de rozenstruiken pissen.'

Ik knikte. De jongen stapte iets opzij en ik liep langs hem de badkamer uit. Het was me niet helemaal duidelijk waarom hij die rozenstruik-informatie met me wilde delen. Ik slenterde somber door de gang. Daar beneden was Cassis Girl ergens met Freddie. ‘Het aan het doen’ waarschijnlijk, zoals die vriendin had gezegd.

Het leek erop dat iedereen in de hele wereld het deed, behalve ik.

Hannah

Freddie zag er precies zo uit als altijd. Stella zegt dat hij eruitziet als iemand die in een boyband zit, en dat klopt wel min of meer. Alsof hij eindelijk heeft nagedacht over wat hij zou aantrekken en supertevreden is met het eindresultaat. Hij is best klein en heeft donkerblond haar en blauwe ogen.

‘Sorry dat ik zo laat ben,’ glimlachte hij. ‘We gingen eerst nog naar de pub en daarna moesten we naar een feest van een of andere meid die achttien werd; Amir wilde haar versieren.’

‘Geeft niet. Er is hier niet veel gebeurd.’ In feite was er heel veel gebeurd.

‘Heb je zin om met me de tuin in te gaan?’ Er speelde een vage glimlach om zijn lippen. Alsof het een eufemisme was. Van dichtbij kon ik de gel in zijn haar zien. Hij droeg een gilet.

‘Ja, oké. We kunnen naar de trampoline.’

Ik liep voor hem uit naar buiten, klom op de trampoline en begon te springen. Hij hees zichzelf er ook op maar riep vrijwel meteen: ‘Stop!’ en ging op zijn rug liggen.

‘Gaat het een beetje?’ Ik ging in kleermakerszit naast hem zitten.

‘Ja, ja... ik ben alleen een beetje...’ Hij klonk opeens veel beschonkenner dan daarvoor. ‘Je ziet er echt strak uit, Hannah.’

Ik wist niet wat ik daarop moest zeggen. ‘Jij ook’ zou vreemd klinken en ‘Bedankt’ een beetje koel. Ik keek naar het huis en naar alle mensen achter de ramen. In de badkamer brandde licht en ik vroeg me af waar Toilet Boy nu was.

En toen kwam Freddie overeind en zei zomaar opeens: ‘Ik ben echt blij dat je het met me wil doen, Hannah.’

Vervolgens wierp hij zich naar voren en kuste me. Ik was te verbouwe-reerd over zijn opmerking om hem tegen te houden. Stella had het hem waarschijnlijk verteld. Waarom? Waarom moest zij altijd alles bepalen wat anderen deden? Zij moest zich er zo nodig weer tussen wurmen. Het mocht dan mijn avond zijn, maar alleen maar omdat zij het zei. Wat had het voor zin om me helemaal op te tutten om Freddie te verleiden als zij me al op een presenteerblaadje had aangereikt?

Ik duwde hem zachtjes bij me vandaan. Ik had hem al zo vaak ge-zoend, maar dit keer voelde het anders. Het voelde niet oké. Zijn mond was helemaal nat en hij smaakte naar bier en Cheetos.

Hij glimlachte met halfgesloten ogen terwijl hij naar achteren leunde. ‘We kunnen het hier doen als je wilt?’ sliste hij.

Ik dacht het niet. No way dat het nu ging gebeuren. Ik keek om me heen en overal stonden groepjes mensen wiet te roken en te tongen of te kotsen. Tuurlijk, zo had ik me mijn ontmoagding precies voorgesteld: in het openbaar op een springtoestel. Het enige voordeel was waarschijnlijk dat zijn naam er niet in grote groene glitterletters op stond.

‘Eh ja... dat zou kunnen,’ zei ik. ‘Het is een mogelijkheid. Maar er staan hier wel honderd mensen en je hebt moeite om overeind en bij bewustzijn te blijven.’

Freddies ogen waren nu helemaal gesloten. Hij zag er niet echt uit als iemand die wakker wilde zijn, laat staan met mij. Zo had ik het me niet echt voorgesteld. Een half slapende Freddie Clemence, die zich had op-geworpen om mijn jeugd te beëindigen op een trampoline.

Sam

Robin en Chris waren nergens te vinden. Ik baande me een weg naar de keuken.

Cassis Girl was er niet, maar haar vriendin wel, degene die haar was komen halen voor Freddie. Zij en een ander meisje stonden bij de openstaande tuindeuren giechelend naar buiten te kijken, en ik voelde me meteen misselijk, alsof ik net een sambuca op een volle maag had gedronken.

Zij – Cassis Girl – zat op de trampoline te zoenen met een gast die hoogstwaarschijnlijk Freddie was. Freddie was zo te zien direct van de set van een soapserie hiernaartoe gekomen. Hij had zo'n Mr Men-T-shirt aan (hij had Mr Messy gekozen) en een blonde kuif die stormen zou doorstaan.

Het ergste was nog wel dat hij een gilet aanhad. Een fucking gilet. Als je geen snookerspeler of goochelaar bent ga je toch zeker niet in het openbaar met een gilet rondlopen? Wat voor misdaden kun je nog meer verwachten van types die 's morgens opstaan, een gilet aantrekken en doodleuk de deur uitlopen? Daar wil je liever niet aan denken.

Waarschijnlijk was het idioot om jaloers te zijn vanwege iemand die ik nog maar net had ontmoet, maar ik was het wel. Of, nou ja, misschien niet echt jaloers. We hadden niet iets geweldigs meegemaakt of zo, maar het klikte gewoon, en hoe vaak komt dat nou voor wanneer je iemand bij de plee ontmoet? Hoe vaak komt het überhaupt voor? Vooral wanneer het gesprek voornamelijk om cassis draait.

Ik kon het niet meer aanzien. Ik draaide me om en liep door de menigte de keuken uit. Ik wilde net de woonkamer binnengaan om Robin en Chris te zoeken toen ik een vreemd gehinnik in de trapkast hoorde. Dat kon alleen maar Robin zijn.

Ik deed de deur open. Een stevige hasjwalm sloeg in mijn gezicht. Door de rookwolk heen zag ik Robin en Ben gehurkt een joint roken ter grootte van een Cornetto. Dit klinkt waarschijnlijk alsof het een imposante joint was, maar dat was niet zo. Hij hing van ellende aan elkaar.

Robin gooide bij wijze van begroeting zijn armen omhoog. 'Ja, Sam! We gebruiken Harry Potters slaapkamer voor het maximale effect,' lachte hij, zich duidelijk niet bewust dat de indruk die hij hoopte te maken door daar te zitten blowen onmiddellijk teniet werd gedaan door zijn kinderlijke encyclopedische kennis van het Harry Potterdomein.

'Kom erbij!' zei Ben met een grijns van oor tot oor. Hij was heel, heel erg stoned.

Ik schuifelde naar binnen en deed de deur achter me dicht.

Hannah

Freddie was helemaal out. Volgens mij hoorde ik hem zelfs snurken. Ik zat naast hem en vroeg me af waar Stella in godsnaam mee bezig was en of iedereen zo veel ellende moest doorstaan om te worden ontmaagd. Ja, Bella Swan liep het risico om het leven te laten, maar zij zaten tenminste op een tropisch eiland en niet op zo'n klotetrampoline. En ik denk niet dat Edward naar Cheetos smaakte.

Dat was het dan: vanavond zou het niks meer worden met Freddie en mij. Ik besloot hem zijn roes te laten uitslapen en kwam overeind, maar door het bewegen van de trampoline werd hij wakker. Zijn ogen gingen open.

'Freddie, wil je een glas water?'

'Oké, laten we naar binnen gaan,' zei Freddie en hij ging rechtop

zitten. ‘Daar is vast een rustig plekje te vinden.’ Er droop kwijl uit zijn mondhoek.

Zou hij echt denken dat we nog samen gingen seksen? Serieus? Ik haakte mijn arm in die van hem, want hij had duidelijk hulp nodig, en zo liepen we naar de keuken. Plotseling leefde hij helemaal op en begon me weer te zoenen. Ik duwde hem gedecideerd van me af.

‘Freddie, drink gewoon een glas water en ga even rustig zitten.’ Ik leek mijn moeder wel.

Ik weet niet zeker of hij me wel had gehoord, hij trok zich er in ieder geval weinig van aan. Hij deed zijn ogen niet eens open.

‘Ik geloof dat ik moet kotsen,’ zei hij zwak.

‘O mijn god, kun je de wc nog halen?’

Maar hij was al aan het kokhalzen en ik wist genoeg. Ik keek wild om me heen, griste de theeketel van het fornuis en haalde het deksel eraf. Te laat. Freddie greep mijn middel vast in een poging om overeind te blijven. En toen gaf hij over. Op Stella’s blauwe jurk, op mijn schenen en op mijn schoenen.

Ik hoorde een aantal jongens lachen en een paar meiden ‘O mijn god’ uitroepen. Freddie strompelde in de richting van de wc. Grace en Tilly, die hadden staan toekijken, snelden met ingehouden adem op me af. Grace had een theedoek in haar hand en begon me haastig af te vegen.

‘Moet ik even wat andere kleren voor je halen?’ vroeg ze.

‘Ik ga een dweil zoeken,’ zei Tilly en ze rende naar de gang.

‘Ik wil naar huis,’ zei ik tegen Grace. ‘Nu meteen. Laten we gewoon gaan.’

Ze knikte. ‘Waarom ga je niet bij Tilly slapen? Daar kun je gewoon lopend heen. Het is best laat en zo meteen gaan de eerste mensen waarschijnlijk toch al weg.’

‘Kun je mijn tas even halen? Hij ligt in Stella’s kamer.’

Grace knikte. ‘Ja, natuurlijk. Zou Stella het heel erg vinden als we nu al gaan?’

‘Kan me geen reet schelen,’ antwoordde ik fel. ‘Ze heeft zich als een bitch gedragen.’

‘Wat? Oké, vertel dat zo meteen maar. Ik zal haar zeggen dat we gaan.’

Tilly kwam met een vloermop de keuken in en probeerde mijn schenen te wassen. Nadat we mijn schoenen hadden schoongespoeld en ik had besloten om op blote voeten naar huis te gaan, kwam Grace de keuken in. Ollie liep vlak achter haar. ‘Stella is met Charlie in haar slaapkamer.’

Great. Stella liet zich doodleuk ontmaagden op de avond dat ik zou worden ontmaagd. Grace dacht duidelijk precies hetzelfde.

‘Ze deden niks. Ze zaten gewoon op bed te praten, dus ik heb ze maar weer alleen gelaten.’

Ik weet niet precies wat ik me bij deze avond had voorgesteld, maar in ieder geval niet een kaalgeplukte doos en kots met erwtjes over mijn schenen.

Toen we naar Tilly’s huis liepen, bleef Grace opeens midden op straat staan, haar armen gespreid als een oversteekjuf om aan te geven dat we niet verder mochten.

‘Wacht eens even! Hannah, wie was die jongen met wie je in de badkamer zat?’ Ze keek Ollie bijna verontschuldigend aan voor wat ze zou gaan zeggen. ‘Die superknappe jongen met wie je in de badkamer zat?’

Tilly floot tussen haar tanden. ‘Besmeurde-benen-rode-poes is lekker bezig.’

‘Oké, dat is je nieuwe indianennaam,’ zei Grace.

‘Ten eerste,’ zei ik, ‘heb ik jullie gezegd dat niemand indianen of welk geschiedenisonderwerp dan ook ooit nog ter sprake mag brengen. En ten tweede, wat kunnen Freddie Clemence of al die hopeloze voorbijgaande liefdes ons verder nog schelen? Ik heb namelijk mijn officiële lobster gevonden.’

Sam

‘Hé man, ook een trekje?’

Ben hield de slecht gerolde joint voor mijn neus.

‘Nee, ik hoef niet. Bedankt.’

Ik werd al half stoned door daar te zitten. Ik hoefde niet zo nodig het effect te vergroten. Ik kon Ben door de walm nauwelijks zien, en hij zat echt vlak naast me.

‘Waar was je al die tijd?’ vroeg Robin met een veelbetekenende glimlach.

‘Ik stond met iemand te praten.’

‘Van het mannelijke of het vrouwelijke geslacht?’

‘Vrouwelijk.’

‘Oooooo! Van het vrouwelijke geslacht!’ riepen Robin en Ben tegelijkertijd.

‘Doe even normaal,’ zei ik. ‘Het is niet wat je denkt. Ze vindt me sowieso niet leuk.’

Robin kreunde. ‘Jezus, Sam. Je kent haar nog geen tien minuten en je hebt nu al een gebroken hart? Het is altijd hetzelfde met jou.’

‘Niet waar,’ zei ik. Hoewel er iets in zat.

‘Wel, man. Chris en ik hebben dat gezeik over Jo eindeloos moeten aanhoren. Je hebt jezelf enorm lopen kwellen, terwijl je haar volgens mij niet eens echt leuk vond.’

‘Wel leuk genoeg om dat gedicht te schrijven,’ zei Ben.

Ik keek Robin boos aan. ‘Heb je hem over dat gedicht verteld?’

Robin had het gedicht ‘toevallig’ geopend toen hij het op mijn bureaublad had zien staan. Toen hij eindelijk uitgelachen was, heb ik hem laten zweren dat hij het er met niemand over zou hebben.

‘Ik heb geen details prijsgegeven,’ antwoordde Robin.

‘Mijn favoriete regel was: “Ravenzwart haar, wapperend in de herfstige wind”,’ zei Ben. ‘Dat is diepe shit, man.’

Ik wierp Robin een dodelijke blik toe. Hij barstte in lachen uit. Ben ook.

‘Eikels.’

Ik griste de joint tussen Bens vingers vandaan en nam een hijs. Ik voelde me licht in mijn hoofd.

Robin hield op met lachen en veegde zijn tranen weg. ‘Luister, Sam. Jo speelde gewoon een spelletje met je. Het is niet leuk, maar ga nu niet denken dat ieder meisje zo is. Het leven gaat door, man.’

Ik liet dit even bezinken terwijl ik naar de slierten rook keek die om het lichtpeertje cirkelden. Ben nam de joint weer van me over en nam een hijs, waarbij zo’n beetje de halve inhoud eruit viel.

Opeens werd de kastdeur opengerukt door een opgewonden meisje in een geruite jurk. Ze hoestte en wuifde de wietwolk die haar half opslokte uit haar gezicht.

‘Wie zijn jullie?’ wilde ze weten. ‘Wat doen jullie in godsnaam in die kast?’

‘We gebruiken Harry Potters slaapkamer voor het maximale effect,’ zei Robin enthousiast.

Ben hield de joint omhoog. ‘Ook een trekje?’

Het meisje snoof minachtend en boog voorover om de vloermop te pakken waar Robin tegenaan leunde. ‘Geen tijd. Dit is een noodgeval,’ zei ze terwijl ze de deur dichtsloeg.

‘Zij moet echt even chillen, man,’ zei Ben. ‘Wie kiest er nou een dweil in plaats van een joint?’

Robin negeerde hem. Hij wilde ons gesprek weer oppakken en zei: ‘Nou, vertel eens over die nieuwe chick, Sam.’

‘Jekent haar niet,’ zeik. Ik kon hem in gedachten zijn Facebookdatabase zien doorbladeren.

‘Hoe weet je dat zo zeker? Ik ken wel tweeduizend mensen. Misschien

wel tweeëntwintighonderd als ik de veertigplussers meetel.’

‘Was ze veertig plus?’ vroeg Ben.

‘Wat denk je zelf?’

Ben floot en keek Robin aan. ‘Jammer. Dan was de keuze beperkt geweest. Net als wanneer de ander bij *Wie ben ik?* een vrouw of een roodharige heeft.’

‘Was ze een ginger?’ vroeg Robin, die er duidelijk lol in had.

‘Nee! Ze was geen ginger en geen veertigplusser en jullie kennen haar niet. Ik kende haar twintig minuten geleden ook nog niet.’

‘Oké, oké,’ lachte Robin. ‘En, waar is ze nu?’

Ik aarzelde. Ik ging ze echt niet over Freddie en de trampoline vertellen. ‘Geen idee.’

Robin gaf de joint aan mij. Ik nam een hijs en hij viel compleet uit elkaar, zodat de brandende plukken tabak en wiet op de zoom van mijn kraakheldere, witte shirt belandden.

‘Fuck!’ Ik schoof naar achteren en stootte mijn hoofd tegen de trap. ‘Au!’

Ben raakte in paniek en gooide het laatste bodempje Guinness tegen me aan om de smeulende tabaksresten te doven. Robin liet zich schaterlachend op de grond zakken. Ik keek naar mijn shirt. De gloeiende tabak was gedoofd maar een vieze, bruine plek verspreidde zich als een olievlék over de onderrand van mijn shirt.

‘Nou, geweldig. Wat moet ik nu?’

Ben trok lachend zijn rode Kanye West-T-shirt uit en gaf het aan mij. ‘Trek dit er maar over aan. Ik heb mijn hemd nog.’

Ben is nogal een sportschoolfanaat. Hij is maar al te blij als zijn shirt uit mag.

‘Dat ga ik niet aantrekken. Ik hou niet eens van Kanye West.’

‘Het is of dit, of erbij lopen als iemand die door een kat is ondergescheten,’ reageerde Robin.

‘Oké, geef dat shirt maar.’

Robin kwam overeind terwijl ik het shirt aantrok. ‘Nou, de joint is ter ziele, dus laten we gaan kijken of we haar kunnen vinden,’ zei hij.

Hij en Ben stapten met moeite de kast uit.

‘Kom op nou!’ spoorden ze me aan.

Ik had weinig keus. Ik kon alleen maar hopen dat Freddie en Cassis Girl niet meer op de trampoline lagen te vozen. We baanden ons een weg door de menigte – en zwaaiden ondertussen naar Chris, die met drie meisjes stond te flirten – en liepen de keuken in.

‘Zo,’ zei Robin terwijl hij om zich heen keek. ‘Wie van de meiden is het?’

Ze was niet in de keuken. Ik keek door het raam de tuin in. Freddie de Kuif en Cassis Girl waren er gelukkig niet meer. Wat een opluchting.

‘Ze is er niet. Misschien is ze al weg.’

Robin sperde zijn ogen open. ‘Nee, hè. Wat heb je met haar gedaan? Heb je haar letterlijk weggejaagd?’

‘Nee!’

‘Wat dan? Ga me niet vertellen dat je dat verhaal hebt opgehangen waarom je niet op Facebook zit.’

‘Ik heb niks gedaan! We hebben wat gepraat en daarna is ze waarschijnlijk gewoon vertrokken.’

Robin leek niet overtuigd, dus ik gooide er nog een leugen tegenaan. ‘Ze zei iets over een ander feest.’

‘Twee feesten op één avond? Nou, echt jouw type, Sam.’

Ik zei dat hij zijn bek moest houden en liep de keuken uit. En toen gebeurde er iets heel raars. Er kwam een meisje op me af, echt een lekkere chick, die haar armen om mijn middel sloeg.

‘Hoi, ik ben Stella,’ zei ze.

En toen kuste ze me.

Hannah

Ollie was de enige die niet wild enthousiast was over het feit dat ik misschien de liefde van mijn leven had ontmoet.

‘Je zou blij moeten zijn,’ zei ik. ‘Nu hoeft ik tenminste niet in de aanleunwoning bij jou en Grace te wonen.’

‘Dan zitten jullie alleen nog met mij opgescheept,’ zei Tilly opgewekt.

‘Het enige wat ik heb meegekregen is iets over kapotte sneakers en cassis. En iets over een jongen van wie je niet weet hoe hij heet. Zo leuk kun je hem toch niet vinden, als je z’n naam niet eens weet?’ Wat Ollie zei klonk logisch.

‘Dat is het enige wat je hebt gehoord,’ zei Grace, ‘omdat je niet goed hebt geluisterd. Ik ben gek op je, maar soms ben je emotioneel echt doof.’

‘Doof? Was het maar waar, met al die onzin waar jullie eindeloos over blijven doorzeiken.’

‘Ze zei emotioneel doof,’ merkte ik op. ‘Maar dat hoorde je niet omdat je emotioneel doof bent.’

Tilly en ik zeiden de anderen gedag en liepen arm in arm Tilly’s straat in. ‘Stella heeft Freddie verteld dat ik met hem naar bed zou gaan.’

Tilly’s mond viel open. ‘Nee. Hè? Weet je dat zeker?’

‘Hij zei het zelf. We zaten op de trampoline en hij ging zo van: “O Hannah, ik ben zo blij dat jij het met me wil doen.”’

‘Jezus, dat is zo gênant.’

‘Zeg dat wel. Ik bedoel... waarom deed ze dat? Het is net alsof ze

denkt dat ik hem niet op eigen kracht kan versieren of zo. Alsof zij de zaak van tevoren moet beklinken door te zeggen dat er voor hem seks in zit. Wat dacht ze nou?’

‘Ze zal waarschijnlijk zeggen dat ze alleen maar wilde helpen.’

‘Mocht ze willen. Ze wil gewoon altijd alles kunnen bepalen.’

‘En het is ook zo irritant dat ze altijd beweert dat ze dikke vrienden met Ollie en Freddie is. Het is echt niet normaal dat ze voortdurend met Ollie aan de telefoon hangt. Het is de vriend van Grace.’

‘Inderdaad. Maar je mag er niks van zeggen want dan gaat ze meteen roepen dat het nergens op slaat of dat je een bitch bent.’

‘Ja.’

‘Terwijl zij juist een bitch is. Een enorme bitch. Ik mag haar graag, maar dit haat ik echt van haar.’

We bespraken alle facetten van Stella’s gedrag totdat we bij Tilly thuis waren, en gingen er vervolgens fluisterend mee door terwijl we iets te eten en te drinken maakten en naar haar kamer op de eerste verdieping slopen.

Tilly heeft een piepkleine kamer. Ze is de enige die ik ken die nog steeds een stapelbed heeft. Het onderste bed was bezaaid met wasgoed, dus klommen we op het bovenste bed. We hadden het erover dat we geen van beiden Stella zouden willen zijn, ook al was ze nog zo rijk en nog zo knap. En dat het raar is dat haar ouders haar zomaar alleen thuis laten. Het feit dat ze iets heeft met Charlie laat zien hoe fucked up ze is. Ik voelde me wel lullig dat ik haar zo zat af te kraken, want ze is mijn beste vriendin. Ze is namelijk superloyaal en neemt het altijd voor me op. Ik vind het leuk om met haar om te gaan, maar zodra er jongens in beeld komen lijkt het wel alsof ze alles moet verpesten.

We zaten tegenover elkaar op het bovenste bed en praatten over Toilet Boy. Tilly haalde haar telefoon tevoorschijn en probeerde hem op Facebook te vinden.

‘Er is een band die Toilet Boy heet,’ kondigde ze aan terwijl ze

ingespannen naar het schermpje tuurde.

‘Til, hij heet natuurlijk niet echt Toilet Boy.’

‘Weet ik ook wel, maar dat is het enige wat we op dit moment hebben. Het is best romantisch. Zoals Assepoester. Toilet Boy Assepoester.’

‘Oké, miss Marple, rustig aan. Of eigenlijk niet. Wie ís hij?’

We fantaseerden eindeloos over hoe we hem zouden vinden. Hoe dat ons zomerproject zou worden.

‘Daar had ik nou net zin in,’ zei Tilly. ‘En dit is veel leuker dan breien of... Ik wil trouwens heel graag leren hoe je tarotkaarten moet leggen.’

‘Dat kan mijn oma je wel leren. Die doet bijna niets anders.’

‘Ja, maar een romantische missie is veel beter.’

‘Misschien komt van het een het ander?’

Ik vertelde nog eens hoe Toilet Boy eruitzag. Over zijn krulhaar en zijn bruine ogen. En hoe grappig hij was. We speelden zelfs het high-ten-gesprek na, waarbij zij speelde en ik Toilet Boy.

‘Ik krijg er helemaal kippenvel van!’ riep Tilly uit. ‘Ik geloof in liefde op het eerste gezicht. Doe zijn stem nog eens na!’

Ze begon haar haar te vlechten. Ik ken niemand die zulk lang, dik haar heeft als zij. Ze ziet eruit zoals ik me Ginny Weasley voorstel.

Uiteindelijk riep Tilly’s moeder: ‘Het is vijf uur ’s ochtends, meiden. Sommige mensen moeten naar hun werk en andere hebben morgen een hoop was te doen.’

Ik sliep met mijn hoofd aan het voeteneinde en Tilly aan het hoofdeinde. Ze fluisterde: ‘We gaan hem echt vinden.’

Ik viel in slaap terwijl ik over hem lag te dromen. Ik vind het heerlijk om iemand te hebben bij wie ik kan wegdromen.

Toen ik de sleutel in het slot omdraaide, kon ik mijn moeder en mijn oma in de keuken horen.

‘Wil je een kopje thee?’ riep mijn oma.

‘Ja, lekker.’

Ik liep de keuken in. Ze stonden met z'n tweeën over oma's iPhone gebogen.

Mijn oma staat ingeschreven bij een datingsite. Mijn moeder vindt het helemaal niets, maar mijn oma vindt het geweldig. Ze is verslaafd. Ze zit voortdurend potentiële dates te checken. Mijn oma en mijn moeder lijken totaal niet op elkaar. Ik vraag me wel eens af hoe mijn moeder uit haar kan zijn gekomen. Mijn oma vindt mijn moeder de saaiste persoon op aarde.

'Hij ziet er leuk uit,' zei mijn moeder. 'En kijk, hij heeft een Aga.'

Oma pakte de telefoon en bekeek de foto goed. 'Nee, hè. Hij ziet er echt oud uit.'

'Mam...,' zei mijn moeder.

'Zeg maar niets,' zei oma. 'Je bent zo oud als je voelt.'

Voor mijn moeders verjaardag en voor kerst koopt ze altijd dingen waarvan ze weet dat mijn moeder ze nooit zal gebruiken. Zoals heel dure parfums of glitterpanty's. En mijn moeder gaat ze altijd ruilen. Meestal voor een koekenpan of een nieuw schooluniform voor mijn broertje Joe.

Mijn oma is hier de hele zomervakantie. Sinds mijn opa op mijn elfde is overleden woont ze in Spanje. Ze heeft een geweldig appartement in Marbella met een zwembad, en twee vriendinnen die Annie en Jean heten. Ze wilde wat meer tijd met ons doorbrengen maar ze werkt mijn moeder nu al op de zenuwen, en het is pas juni.

Ze blijft tot september. Ik vind het leuk dat ze bij ons logeert, dan let mijn moeder niet alleen maar op mij, en het is gezellig.

Mijn oma gaf de iPhone weer aan mijn moeder en zei tegen mij: 'Ik heb op je gewacht. Ik wil dat je mee de stad in gaat om kleren uit te zoeken.'

'Hoe was het feest?' vroeg mijn moeder.

'Heel leuk.' Meer zei ik niet. Onze communicatie verloopt als volgt: zij stelt me vragen en ik geef het kortst mogelijke antwoord. 'Ik ga even in bad en dan kunnen we gaan, oké?'

‘In bad? Om twee uur ’s middags?’ vroeg mijn moeder.

‘Heel erg Elizabeth Taylor,’ zei oma terwijl ze me een koekje aanreikte.

In bad hield ik mijn hoofd onder water en liet me naar de bodem zakken. Ik ging Stella niet bellen. Zij mocht mij bellen. En als ze dat deed, nam ik mooi niet op.

Mijn oma trok veel bekijks in de bus. Ze draagt graag kleren met een thema. En ze houdt van glitters. We gingen alleen maar even naar het winkelcentrum, maar ze had een citroengele broek aangetrokken, citroengele schoenen met hakken en een T-shirt met een palmboom en een papegaai van lovertjes. En ze draagt elke dag ongeveer alle sieraden die ze heeft.

‘Ik zie er wel niet zo uit,’ zei ze tegen de arme man met koptelefoon die net wilde gaan zitten, ‘maar ik ben een vijfenzestigplusser.’

Hij stond ongemakkelijk op en zij ging zitten en bracht meteen een nieuwe laag lippenstift op.

‘We kunnen wat spullen voor je vakantie uitzoeken?’ zei oma. Ze vindt het heerlijk om kleren voor me te kopen, alleen vindt zij dat ik dingen aan kan die ik nooit zou durven dragen. Ik probeer haar elke keer duidelijk te maken dat ik best onzeker ben, maar ze wil het gewoon niet horen.

‘Niet als je weer met een leren topje komt aanzetten.’

‘Als ik zo’n platte buik had, zou ik alleen maar leren topjes dragen. Je bent achttien. Je bent knap.’

Wat hebben die twee dingen nou met elkaar te maken? Mijn oma gaat ervan uit dat ik al ben ontmaagd. Ze denkt dat ik een of andere wilde tiener ben die van alles meemaakt.

Terwijl we op de foodafdeling sushi zaten te eten, boog ze naar me toe. ‘En, waren er nog leuke jongens gisteren?’

Als mijn moeder me dat zou vragen zou ik zwaar geïrriteerd de kamer

uit lopen, maar met mijn oma is het anders. Ze probeert geen informatie los te peuten, ze houdt gewoon van een lekkere roddel.

‘Nou, het verliep niet echt volgens plan.’

‘Ah, er is dus een jongen in het spel, hè? Ik wist het. Hoe heet hij?’

‘Nou, een van de jongens heet Freddie, maar...’

‘Meer dan een, hè?’ zei ze met fonkelende ogen.

‘Nee, niet op die manier. Er is met geen van beiden iets gebeurd.’

Ze leunde nog dichterbij. ‘Ben je ongesteld?’

Ze had niet eens met haar ogen geknipperd. Alsof seks met meerdere partners wat haar betreft doodnormaal was op een feest.

‘Oma! Nee.’

‘Wat? Zuster Melanie is niet in de buurt, hoor.’ Ze keek theatraal om zich heen om het te checken. Ze noemt mijn moeder ‘Zuster Melanie’ omdat ze haar zo preuts vindt.

‘Ik ben geen slet, oma.’

‘Natuurlijk niet. Maar je bent jong en aantrekkelijk. Geniet ervan zolang het nog kan.’

‘Ik ben niet aantrekkelijk.’

Ze keek me zonder iets te zeggen aan. Soms weet ze wanneer ze haar mond moet houden.

‘Nou, welke van de twee vind je het leukst?’

‘Ik dacht dat ik Freddie leuk vond. Ik ken hem al heel lang en ik was altijd... gek op hem.’

Ze knikte. ‘Is dat die jongen met wie je hebt gescharreld?’

Hoe wist ze al die dingen?

‘Eh... min of meer. Hoe dan ook...’ Op de een of andere manier kon ik haar niet over dat kotsen vertellen. ‘Volgens mij ben ik een beetje... over hem heen. En er was nog een andere jongen op dat feest.’ Ik wist niet wat ik er verder over moest zeggen.

‘Is hij een lekker ding?’ Ik moest grinniken door de manier waarop ze dat zei.

‘Hij is heel lang en heeft donkerbruin haar. Hij is echt superknap. Ik vond... ik weet niet... Hij had gewoon iets.’

Ze knikte om aan te geven dat ze het helemaal begreep. ‘Ik ben gek op lange mannen. Echt vervelend dat ze op mijn leeftijd allemaal zijn gekrompen, of gestorven.’

Ik barstte in lachen uit. De rest van de middag zag alles er opeens weer een stuk zonniger uit. We struinden winkels af en mijn oma kocht een helroze-groen shirt met een opdruk van een gitaar spelende dolfijn.

Toen we naar schoenen wilden kijken, liepen we langs de winkel met de jurk. Of zoals Stella hem noemt: mijn jurk.

‘Oma, moet je kijken. Mooie jurk, hè?’ We stonden hem even te bewonderen.

Hij was crèmekleurig met goud en bestond helemaal uit lovertjes, met uitzondering van de veren onder aan de jurk. Hij had een verlaagde taille en was gevoerd met bleekturquoise zijde. Een jurk die Daisy uit *The Great Gatsby* naar een feest zou dragen, of Tallulah uit *Bugsy Malone* naar een cocktailparty. Een jurk voor filmsterren. Ik zou graag iemand willen zijn die vindt dat zulke jurken voor haar zijn gemaakt en die weet dat ze hoofden doet omdraaien, maar wie dat niets kan schelen.

‘Nou, dat is nog eens een jurk,’ zei mijn oma. Ze haakte haar arm in de mijne en troonde me mee naar binnen. Ze liep naar het rek, pakte de jurk, keek op het prijskaartje en hing hem weer terug. Hij kostte tweehonderdvijftig pond. Mijn allerduurste kledingstuk is de jurk die ik op mijn achttiende verjaardag aanhad, en die kostte honderdveertig pond.

Maar toen pakte ze mijn maat van het rek en zei: ‘Hier, pas hem maar. Gewoon voor de lol.’

‘Oma, hij zou me helemaal niet staan. Pas jij hem maar.’

‘Ik ben zeventig. Niet brutaal worden.’

Dus nam ik de jurk mee naar de paskamer en trok het gordijn dicht terwijl oma voor het pashokje in de chique leunstoel ging zitten. Ik had

haar niet verteld dat ik een paar weken geleden in precies diezelfde stoel had gezeten, toen Stella en ik tijdens een studie-uur de bibliotheek uit waren geslopen omdat we het er niet meer uithielden.

Stella had de jurk van het rek gepakt en was er resoluut mee naar de paskamer gelopen, en ik had voor het pashokje zitten wachten. Toen ze het hokje uitkwam, zag ze er natuurlijk fantastisch uit. Terwijl ze de charleston deed, glinsterde het goud op haar olijkleurige huid, en ze had me omhelsd en gezegd: 'Ik móét deze jurk hebben. Ik móét hem echt hebben. Alleen nog mijn moeder overhalen.'

Het was niet eens in me opgekomen om hem ook te passen. Het was Stella's jurk, in alle opzichten. Niet voor gewone stervelingen. Zelfs door hem nu mee de paskamer in te nemen ging ik voor mijn gevoel een onzichtbare grens over. Ik trok hem voorzichtig aan en bekeek mezelf. Ik werd helemaal licht in mijn hoofd. Ik voelde me zoals ik eruitzag. Zelfverzekerd, cool en sexy. Ik wilde hem liever niet aan mijn oma laten zien, voor het geval ze wild enthousiast zou worden, maar ze riep me, dus ik schoof het gordijn open. Ik bleef in de paskamer staan want ik wilde liever niet de winkel in stappen.

Oma nam me met een brede glimlach op. 'Zeg maar niet tegen zuster Melanie hoeveel hij heeft gekost,' zei ze. En daarmee was de zaak beklonken.

Voordat ik het wist stonden we bij de kassa en trok ze haar creditcard tevoorschijn. Ze overhandigde me de glanzende shoppingbag waar de jurk in zat, keurig opgevouwen in roze zijdepapier.

Ik was in de wolken toen ik ermee naar buiten liep. Ik wist dat ik een oorlog met Stella had ontketend, maar dat kon me op dat moment niets schelen.

Sam

Eerst dacht ik dat die Stella-actie een vergissing was. Meisjes zoals zij gaan niet zomaar staan zoenen met jongens zoals ik. Het gaat in tegen de natuurlijke orde der dingen. Zelfs terwijl ze me stond te zoenen verwachtte ik dat ze plotseling zou ophouden en zou zeggen: ‘O, shit, sorry, ik dacht dat je iemand anders was.’ Maar dat gebeurde niet. Ze bleef gewoon doorzoenen. Vanuit mijn ooghoeken zag ik hoe Robin en Ben vanuit de deuropening naar ons stonden te staren. Waarschijnlijk vroegen ze zich af of ze aan het hallucineren waren na die joint in de trapkast. Zij weten ook maar al te goed dat meisjes zoals Stella niet zomaar met jongens zoals ik gaan staan zoenen. Robin stak zijn duimen in de lucht en zei geluidloos ‘Lucky fucker!’ terwijl Ben hem meesleurde naar de woonkamer.

Toen Stella eindelijk ophield met zoenen, begon ze te praten. Eigenlijk was het meer tegen me aan praten. Ze was een kleine, perfect gevormde bom energie die de ene na de andere zin op me afvuurde, ondertussen zwaaiend met haar handen om sommige woorden kracht bij te zetten. Ze vertelde dat zij hier woonde en dat haar ouders in het buitenland zaten en hoe geweldig ze het vond om feesten te geven als ze er niet waren (het woord ‘geweldig’ ging gepaard met een theatraal armgebaar). Ik gaf een compliment over de badkamer maar ik geloof niet dat ze me hoorde. Ze bleef maar doorratelen over hoe fantastisch ze het feest vond en dat ze hoopte dat iedereen er zo over dacht. Ze verkeerde in die energieke, geestdriftige staat van dronkenschap die voorafgaat aan overgeven of omvallen, of allebei.

Hoe vereerd en verbijsterd ik me ook voelde over het feit dat ze me had gezoend, ik zag dat ze me nooit langer dan een paar seconden aankeek. Haar ogen bleven maar heen en weer schieten, alsof ze op zoek was naar

een betere kandidaat om mee te praten. En die bleek er te zijn.

‘O mijn god, daar is Carmen!’ riep ze terwijl ze naar een lang meisje met donker haar in de keuken wees. ‘Ik had niet verwacht dat zij ook zou komen. Luister Sam, ik moet haar even begroeten. Zie je later, oké?’

Ze wierp nog een snelle blik om zich heen en trok me nog eens naar zich toe voor een laatste zoen.

‘Je moet me je nummer geven!’ kirde ze. ‘Dan kunnen we een keer afspreken.’

Ik dicteerde mijn nummer, dat ze op haar iPhone intoetste. ‘Dit ben ik,’ zei ze en ik voelde mijn telefoon in mijn broekzak trillen voordat ze weer ophing. ‘Bel me, oké?’

Ze verdween in de keuken en liet mij verdwaasd in de gang achter. Ik stak mijn hoofd om de hoek van de deur van de woonkamer en zag Robin, Chris en Ben, zo stoned als een garnaal en min of meer uitgefieest.

Cassis Girl zag ik nergens meer. Ik neem aan dat ze al met Freddie was vertrokken. Stella zoenen was een bizarre en – eerlijk gezegd: aangename – afleiding geweest, maar ik kon het cassismeisje niet uit mijn hoofd krijgen. Ik zag alsmaar voor me hoe ze op die haarpluk kauwde en hem dan achter haar oor schoof wanneer ze lachte.

De volgende dag zaten Robin, Chris en ik in Robins slaapkamer achter de computer. We hadden afgesproken om alles te regelen voor het Woodlandfestival, volgende maand. Maar uiteindelijk zaten we alleen maar over het feest te praten.

Robin raakte maar niet uitgepraat over Stella. Hij had nog nooit zo’n ‘lekkere chick’ gezien.

‘Ze is sexy, woont in een gigantisch huis en is naar een biermerk vernoemd. Ze is, kortom, de ideale vrouw.’

‘Ik denk niet dat ze echt naar een biermerk is vernoemd, Robin.’

‘Ja, je hebt gelijk. Het is waarschijnlijk andersom. Een of andere Franse gast die smoorverliefd op haar werd verzoon een nieuw pilsje zodat hij dat

naar haar kon vernoemen, als een romantisch gebaar.’

Chris googelde ‘Stella Artois’. ‘Het biermerk werd in 1926 gelanceerd. En het is Belgisch.’

‘Whatever,’ zei Robin. ‘Doet er niet toe. Wat er wel toe doet is waarom ze in godsnaam met Sam ging staan zoenen.’

‘Nou, en bedankt.’

‘Niet lullig bedoeld, man. Maar Stella is van het hoogste niveau. Zij is nou zo’n chick die met een voetballer trouwt of met zo’n lelijke miljardair.’

‘Wie zegt dat een miljardair altijd lelijk is?’

‘Dat zijn ze allemaal. Waarom denk je dat ze überhaupt miljardair zijn geworden? Denk je dat Mark Zuckerberg Facebook had uitgevonden als hij er net zo uitzag als ik? Nee man, dan had hij de hele tijd meiden liggen neuken.’

‘Jij hebt maar één keer geneukt.’

‘Whatever. Ik wil alleen maar zeggen dat Stella veel te knap is voor Sam.’ Hij draaide zich naar mij toe. ‘Echt, niet lullig bedoeld, man.’

Ik voelde me niet beledigd. Hij had gelijk. Ik was net zo verbijsterd als hij. Stella en ik pasten totaal niet bij elkaar. Cassis Girl en ik wel. Of daar leek het tenminste op voordat ze ervandoor ging met Freddie de Kuif.

‘Moet ik haar nou appen of niet?’ vroeg ik.

‘Vind je haar leuk?’ vroeg Chris.

‘Ik weet het niet,’ zei ik. ‘Ik bedoel, ze is supersexy, dus ja, wat dat betreft wel. Het zou idioot zijn om haar niet leuk te vinden, toch?’

Chris haalde zijn schouders op. Robin knikte.

‘Oké, nou, ja dus. Ik denk dat ik haar leuk vind.’

‘Dan stuur je haar een app,’ zei Chris.

Robin schudde wanhopig zijn hoofd. ‘Je moet niet naar die sukkel luisteren. Natúúrlijk moet je haar niet appen.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat je dan overkomt als een wanhopige loser. Ik wacht meestal

minimaal een week voordat ik meiden app. Soms stuur ik helemaal niets.'

'Wat gebeurt er dan?'

'Nou, dan zie ik ze dus niet meer. Maar dan heb ik in ieder geval mijn waardigheid behouden.'

Chris en ik keken elkaar vluchtig aan.

'We kunnen een bericht opstellen, als je per se wil,' zei Robin. 'Maar je moet wel beloven dat je minstens vijf dagen wacht met versturen.'

'Oké, ik beloof het,' zei ik, met de intentie om hem meteen nadat ik mijn hielen had gelicht te versturen. Ik kan me niet voorstellen dat ik ooit een week zou wachten. Het lijkt me onbeleefd. En in die tijd had Stella natuurlijk allang iemand anders gevonden. Een voetballer waarschijnlijk, of Mark Zuckerberg.

'Oké, laten we even rustig brainstormen.' Robin pakte een notitieblok en een pen uit zijn kast en begon als een gekooid dier heen en weer te lopen. Chris had zijn interesse al verloren. Hij zat de rest van de Stella Artoispagina door te lezen.

Uiteindelijk verbrak ik de stilte. 'Wat dacht je van: "Hoi Stella"?''

Robin bleef stilstaan en staaarde me aan. 'Wil je dat ze antwoordt?'

'Ja, natuurlijk.'

'Oké. Dan even alleen serieuze voorstellen, graag.'

'Wat is er mis met "Hoi Stella"?''

Robin plofte op zijn bed neer en zuchtte. 'Luister, Sam. Weet je hoeveel berichten die met "Hoi Stella" begonnen ze waarschijnlijk al in haar leven heeft ontvangen?'

Ik nam aan dat dit een retorische vraag was. Dat was zo. Robin ging verder.

'Waarschijnlijk zijn er alleen al van dit feest tien gasten die haar nu allemaal "Hoi Stella" appen. Je moet je zien te onderscheiden.'

'Prima. Hoe dan?'

Robin beet op zijn onderlip. 'Begin met iets grappigs,' zei hij uiteindelijk.

‘Iets grappigs?’

‘Yep.’

‘Wat, gewoon een of andere random grap?’

Chris keek op van het scherm. ‘Mijn oom kent een goeie over een Ierse vuurtorenwachter.’

Robin tikte met zijn pen op het notitieblok, als een rechter die om stilte vraagt. ‘Kunnen we even de concentratie vasthouden, alsjeblieft? Ik bedoel een persoonlijke grap. Een verwijzing naar iets grappigs wat er gisteren tussen jullie is gebeurd.’

‘Er is niets grappigs tussen ons gebeurd!’ antwoordde ik. ‘Dat zei ik toch al. Ze liep op me af, begon me te tongen, stond daarna ongeveer tien minuten lang tegen me aan te praten, zoende me nog een keer en dat was het.’

‘Niet echt comedy materiaal, nee,’ zei Chris.

‘Inderdaad. Hoe moet ik daar nou iets grappigs van maken?’

In gedachten begon ik een met grappen overladen bericht aan Cassis Girl op te stellen. Het zou vijf schermen lang zijn geweest, minstens.

Robin sloeg zijn armen over elkaar en fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ik probeer je te helpen, man. Ik hoef dit niet te doen. Over een paar dagen zit ik in Florida en moet ik de vrouwen van me af slaan.’

‘Je gaat naar het Harry Potter attractiepark.’

‘Ja, omdat mijn kleine zusje erheen wil,’ zei Robin stuurs. ‘Ze heeft mijn ouders erom gesmeekt.’

Vanuit de gang hoorden we Robins zusje roepen: ‘Je hebt ze er zelf om gesmeekt! Ik heb een hekel Harry Potter. HP is voor baby’s.’

Robin sprong overeind en riep door de gang: ‘Ik moet de eerste baby die de complexe relatie tussen Perkamentus en Sneep begrijpt nog ontmoeten!’

Hij smeed de deur dicht en ging weer zitten alsof er niets was gebeurd.

‘Mijn zusje is geobsedeerd door Potter. Ze heeft mijn ouders jarenlang aan hun kop gezeurd om erheen te mogen. Zo fucking irritant. Ik duik liever het nachtleven in.’

Hij zag dat Chris en ik lachend naar de Voldemort-toverstaf onder zijn bed zaten te kijken. Hij duwde het ding voorzichtig met zijn voet uit het zicht.

Mijn telefoon begon te trillen in mijn broekzak. Ik haalde hem tevoorschijn. Ik had een bericht ontvangen. Van Stella.

‘Stella heeft me geappt,’ zei ik.

‘Wat?’ Robin sprong overeind. Hier had hij niet op gerekend.

‘Wat zal ik doen?’

Chris zuchtte. ‘Hem lezen natuurlijk.’

‘Nee!’ riep Robin. ‘Niet lezen! Dan kom je over als een wanhopige loser. Je moet minstens twee dagen wachten.’

‘Gewoon lezen, Sam,’ zei Chris.

Ik opende het bericht en las het hardop voor.

VANAVOND 7 UUR IN HET CAFE TEGENOVER HET POPCORNSTALLETJE BIJ DE BIOS? IK KOM MET EEN VRIENDIN, NEEM JIJ EEN VRIEND VOOR HAAR MEE?

Chris kreeg geen enkele kans. Robin sprong een gat in de lucht. ‘Okééé! Ik ben binnen!’

Toen hij weer op de vloer landde, voegde hij eraan toe: ‘Die vriendin kan maar beter net zo sexy zijn als Stella.’

Hannah

Toen ik thuiskwam had ik zes gemiste oproepen van Stella en één app: IK MOET JE SPREKEN. WAAR ZIT JE?

Dat is nou het hele probleem met Stella. Ze had geen idee hoe kwaad ik was dat ze mijn ontmaagding voor haar eigen populariteit had gebruikt. En ik weet zeker dat als ik er iets van zou zeggen, ze zou doen alsof het aan mij lag. Ze zou het omdraaien, zodat ik onvolwassen en

kinderachtig zou lijken. Stella is onaantastbaar. Ze heeft een olifanten-
huid.

Ik werd weer gebeld. Zij was het. Ik overwoog om hem over te laten
gaan maar uiteindelijk nam ik natuurlijk toch op.

‘Waar zit je? Gaat het wel goed? Echt Han, Freddie voelt zich ver-
schrikkelijk. Ik heb hem vanmorgen uren aan de lijn gehad en om het
goed te maken wil hij letterlijk een huis op een Caraïbisch eiland voor je
kopen en je al zijn bezittingen geven, inclusief zijn kat.’

Ik was even stil en zei toen: ‘Uh-huh.’ Zodat ze zou weten dat ik vond
dat ze zich als een bitch had gedragen.

‘Hij voelt zich echt verschrikkelijk.’

Waarom belde hij háár om dat te zeggen? Waarom belde hij mij niet?
Er viel even een stilte en ik gaf me gewonnen. Als ik er ook maar iets
van had gezegd, had ze het toch alleen maar omgedraaid en tegen me
gebruikt.

‘Oké, ik ben ondergekotst. Het was het meest ranzige wat me ooit is
overkomen. Er zaten erwten in. Wacht even, Fréddie heeft een kat?’

En we barstten zomaar in lachen uit en alles was weer goed. Nou, voor
haar in ieder geval. Ik was voornamelijk boos op mezelf dat ik me zoals
altijd weer als eerste gewonnen had gegeven.

Ze vertelde me over de afloop van het feest. Hoe Freddie boven op de
wasmachine in slaap was gevallen en hoe er mensen hondensnoepjes
hadden zitten eten uit ongelabelde tupperwarebakjes.

‘Freddie zal ontroostbaar zijn als hij hoort dat hij is ingeruild voor
een ander.’

Hoewel ze het hele Toilet Boy-verhaal al van Tilly had gehoord, vertel-
de ik het haar nog een keer. Het leek nu nog romantischer. We bespraken
tot in detail het cassisgesprek. Zijn afgedragen witte T-shirt, zijn afge-
trapte sneakers en dat hij eruitzag als een beatnik-dichter.

‘Ik doe mee aan de zoektocht naar Toilet Boy,’ zei Stella. ‘Voor de vol-
le honderd procent. Sterker nog: ik ga mijn leven eraan wijden.’ Het was

even stil. 'Wacht even, ik zet je op de speaker. Ik schrijf hem op de deur om het officieel te maken. Welke kleur wil je?'

'Maar we weten niet hoe hij heet.'

'Ik schrijf gewoon Toilet Boy. In het zwart. Want hij is overduidelijk jouw lobster en zwart is een klassieke kleur die nooit uit de mode raakt.'

'Hij vond me waarschijnlijk niet eens leuk. Echt Stell, hij zag er té goed uit.'

Stella zong als reactie op deze opmerking: *'You're insecure/Don't know what for/Right now I'm writing Toilet Boy on the do-or-or...'*

'Stell!'

'Don't need make-up/To cover up/Toilet Boy on the door is e-nou-ou-ough...'

'Hou op met zingen!' riep ik.

Maar ze was niet te houden. Freddie was vergeten. Weggezonken, samen met alle andere jongens waar we ooit verliefd op waren geweest en om wie we het nu uitproestten als we ze toevallig in de bus tegenkwamen.

'Waar staat Toilet Boy?' vroeg ik. 'Waar heb je hem opgeschreven?'

'Over Freddie heen. Freddie was een levensfase, niet levenslang.' Dat was een typische Stella-opmerking. Alsof zij een therapeute is die al die tijd al wist hoe het zou aflopen.

'Ja,' zei ik. 'Toilet Boy is de toekomst.'

'Zeker weten. Luister, heb jij vanavond iets te doen? Je moet me helpen.' Stella geeft normaal gesproken nooit toe dat ze ergens hulp bij nodig heeft.

'Nou, ik heb eigenlijk een familie-etentje maar...'

'Cool, nou, we hebben vanavond een afspraakje met twee jongens.'

'WAT?' Opeens doken er overal onaangekondigd jongens op. Waar hadden die de afgelopen vijf jaar gezeten, toen we er zo fanatiek naar op zoek waren?

'Ik heb gister met een random jongen staan zoenen,' zei ze.

‘Wat? En Charlie dan?’

‘Niks. We zijn elkaar niets verplicht.’ Er veranderde iets in haar toon, alsof ze iemand napraatte. Een ander zou het verdriet er niet uit hebben gepikt, maar ik hoorde het wel.

‘Stell, gaat het wel?’ vroeg ik zacht. Ik had met haar te doen. Als ze iemand anders dan Charlie zoent, doet ze dat meestal om niet te laten merken hoe smoorverliefd ze op hem is.

Stella zuchtte en deed alsof het haar allemaal niet echt interesseerde. ‘Ja hoor. Prima. Ik vind het alleen superirritant dat hij degene was die de hele tijd riep dat wij voor elkaar bestemd waren en gisteravond zegt hij opeens: O, ik heb een meisje van de universiteit ontmoet, ik weet eigenlijk niet of we hiermee door moeten gaan. Dus ik had zoiets van: oké, fuck you, en ben weggelopen en heb zelf gewoon wat lol gemaakt.’

‘Oké,’ zei ik. ‘En hoe heette die “wat lol”?’

‘Hij heet Sam. En het enige wat ik me eigenlijk kan herinneren is dat hij een rood Kanye West-T-shirt aanhad.’

Arme stakker, dacht ik in mezelf. Totaal niet op de hoogte van het feit dat hij alleen een pionnetje is in Stella en Charlies eeuwige fuckbuddy-schaakspel.

‘En waarom heb je met hem afgesproken?’ vroeg ik.

‘Omdat Charlie een eikel is en ik wil dat hij weet wat hij allemaal mist. Dus daarom heb ik geregeld dat we iets gaan drinken met die Sam en een van zijn vrienden.’

‘En hoe moet Charlie daar een lesje uit leren? Gaan we die date live streamen of zoiets?’

‘Nee, we ontmoeten ze in het café tegenover de bios.’

Daar had Charlie een vakantiebaantje.

‘Meen je dat nou, Stell?’ zei ik. ‘Je gaat daar met een random gast zitten flirten terwijl Charlie toekijkt?’

‘Nee. Nou... misschien wel, ja,’ antwoordde ze.

‘Maar waarom moet ik dan meekomen? Het gaat superongemakkelijk

worden. En ik dacht trouwens dat we net hadden besloten dat ik al mijn aandacht aan de zoektocht naar Toilet Boy moest besteden?’

‘Hannah, doe even realistisch. Er zijn zat jongens op de wereld. Het is wel duidelijk dat Toilet Boy jouw lobster is, maar voor hetzelfde geld zie je hem nooit meer.’

‘Nou, je wordt bedankt, Stell. Voor iemand die *Dirty Dancing* de beste film ooit vindt, heb je maar weinig vertrouwen in ware liefde.’

Stella lachte. ‘Luister Hannah, het is één uurtje van je leven en ik ben je beste vriendin. Help me nou en kom gewoon mee. Je weet maar nooit, misschien lijkt die vriend wel op Channing Tatum.’

‘Teuw,’ zei ik. ‘Ik haat Channing Tatum. Hij ziet eruit als een neanderthaler.’

‘Jezus,’ kreunde Stella. ‘Oké, als Oscar Wilde dan.’

‘Oscar Wilde? Stell, weet je wel wie dat is?’

‘Die gast waar jij zo gek op bent. Waar je maar niet over kunt ophouden.’

‘Ja, ik ben gek op zijn bóéken. En het is geen jongen, het is een man die al honderd jaar dood is.’

‘Whatever. Dan ga je alleen maar voor mij mee. Als je Sams vriend niet ziet zitten kunnen we altijd nog zeggen dat je een vriend hebt of zo.’

De discussie was gesloten. We gingen. Ze had het al over outfits.

‘Ik moet nog allemaal nieuwe kleren aanschaffen voor Kavos. Ik vraag me af of mijn jurk nog in die winkel hangt,’ zei ze.

Dat was mijn kans. Snel een leugen opdissen en vertellen dat mijn oma die jurk als verrassing voor me had gekocht. Dat hij in een tas aan het voeteneinde van mijn bed stond. Maar dat deed ik niet. Ik liet de kans voorbijgaan en zei alleen maar: ‘Ja, die jurk is waanzinnig.’

‘Ik weet het,’ zei Stella. ‘Oké, tien voor zeven dus bij de bios.’

Dit was idioot. Waarom ging ik naar een blind date terwijl ik me alleen maar wilde bezighouden met de zoektocht naar Toilet Boy?